

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

« Ὅσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φαῦλα, κατὰ τὸ ἥμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν·
» αἱ μὲν γὰρ γυναῖκες ἥμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. » (Ἀριστοτέλης.)

ΟΛΓΑ

Η

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΝΑΣΣΑ.

Γεγονὸς ἱστορικὸν σπουδαιότατον, διττὸν φέρον ἐν ἐαυτῷ χαρακτῆρα, κοινωρικὸν καὶ θρησκευτικὸν, ἐπέπλησε χαρᾶς τὰς καρδίας πάντων τῶν Ἑλλήνων. Ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ἠῤῥαβωνίσθη ἐν Πετροπόλει, τὴν τετάρτην Μαΐου, μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Ῥωσσίας Κωνσταντίνου, Ὀλγας. Τὸν Ἀῤῥαβῶνα τοῦτον τὸ φύλον ἰδίως ἡμῶν ὀφείλει νὰ χαιρετήσῃ μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς καὶ ἀγάπης. Πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀφορᾷ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν θρησκείαν, ἐκ τοῦ σύνεργου ἐγγίζει καὶ ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, οὖσαν τῆς πολιτείας τὸ κατ' ἐξοχὴν κοινωρικὸν καὶ θρησκευτικὸν στοιχεῖον. Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν αἱ πολιτικαὶ θεωρίαι καὶ σκέψεις, ἅς παραλείπομεν καθ' ὀλοκληρίαν τοῖς ἡμετέροις πολιτικοῖς καὶ τοῖς πολιτευομένοις. Εἰς τὰς κοινωρικὰς δὲ ἀπλῶς καὶ θρησκευτικὰς δυνατὰς συνεπείας τοῦ γεγονότος ἀποκλειστικῶς ἡμεῖς ἀποβλέ-

πουσαι, εἰς τὸ ἐπιτέλλον τοῦτο ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἡμῶν οὐρανοῦ ἄστρον τοῦ Βορρᾶ, ἀπὸ καρδίας ἐκφωνοῦμεν τὸ Χαῖρε! Ἡ μέλλουσα τῶν Ἑλλήνων βασίλισσα, γόνος λαμπρῆς οἰκογενείας Αὐτοκρατόρων, διακρινομένης διὰ τὰς ἐξόχους αὐτῆς οἰκογενειακὰς ἀρετὰς, προῦρισται ἵνα καταστῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἠθικοῦ πυρὸς μεγάλη ἔστια, θερμαίνουσα τὰ εὐγενῆ κατεψυγμένα αἰσθήματα, καὶ ἀναζωπυροῦσα πανταχοῦ τὰς ὑπνωττούσας τῆς καρδίας γενναίας ὀρμάς. Τέκνον δὲ οὖσα εὐσεβὲς τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, θέλει στήσῃ καὶ φραγμὸν ἀνυπέρβατον εἰς τὰ ἀπ' αἰῶνων δεινὰ τῆς πολυπαθοῦς τῶν προγόνων θρησκείας.

ὑπὸ τὴν διττὴν ἄρα ταύτην ἔποψιν, ἀγγέλλομεν μετ' ἀγαλλιᾶσεως τὴν μετ' ὀλίγον ἀφίξιν, εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην καὶ ἐνδοξον τῶν Ἑλλήνων γῆν, τῆς μελλούσης αὐτῶν βασίλισσης.

Ὡς ἄρτι ἀνατέλλον ἥλιος, ἡ ἐπιφανὴς κόρη ἐκτὸς ἔτι κεῖται τῆς ἱστορικῆς τροχιάς· εἶθε δέ, εἰσερχομένη ὅσον οὐπὼ εἰς ταύτην, ἐμπνέοι πάντοτε εἰς τὴν ἀδέκαστον γραφίδα τῆς μού-

σης Κλειούς ὕμνους καὶ αἶνους γυναικίους Ἐλλη-
νητικούς.

ΟΛΓΑ, Η ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΙΓΩΡ, ΠΡΩΤΗ ΟΡΘΟΔΟΕΟΣ ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Δὲν κρίνομεν ἄπο σκοποῦ, ἵνα σκιαγραφή-
σωμεν ἐνταῦθα τὸν βίον γυναικός, κατεχούσης
ἐν τῇ Ῥωσσικῇ ἱστορίᾳ ἐπισημοτάτην θέσιν, ὡς
καταβαλούσης πρώτης ταύτης τὰ θεμέλια τῆς
διοικήσεως καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ,
εἰς κράτος ἤδη ἀγανές καὶ ἀπέραντον. Ἡ γυνή
αὕτη εἶναι ἡ ὁμώνυμος προμήτωρ τῆς ἡμετέ-
ρας βασιλίσσης, Ὀλγα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰγώρ, πρώ-
τη ὀρθόδοξος ἡγεμονίς τῆς Ῥωσσίας. Ἡ Ὀλγα
δὲν κατήγετο ἐκ γένους ἡγεμονικοῦ, ἀλλ' ἦν
ιδιωτίς, ἀνήκουσα ὅμως εἰς τὴν ἡγεμονεύουσαν
τότε ἀπάσης τῆς Ῥωσσίας φυλὴν τῶν Βαράγγων.
Οἱ Βαράγγοι δὲ ἦν φυλὴ Σκανδιναυικὴ θα-
λασσοπόρος, ἀνδρεία, καὶ πολὺ πλέον πεπολι-
τισμένη τῶν ἰθαγενῶν σλαυϊκῶν φυλῶν, αἵτινες
ἦσαν διεσπαρμένοι ἐπὶ τῆς ἀπεράντου χώρας
τῆς σημερινῆς Ῥωσσίας. Τὴν συνείδεισιν δὲ τῆς
ὑπεροχῆς τῶν Βαράγγων ἔχοντες οἱ Σλαῦοι,
προσεκάλεσαν αὐτοὺς οἰκείᾳ βουλήσει ἡγεμόνας
αὐτῶν. Ἡ παρὰ τῶν Σλαύων πρὸς τοὺς Βαράγγ-
γους ἀποσαλεύσεια ἐπὶ τούτῳ πρεσβεία ἔλεξε τάδε,
κατὰ τὸν ἀρχαιότατον τῶν Ῥώσσων ἱστορικόν, ἡ
μᾶλλον χρονογράφον, τὸν μοναχὸν Νέστορα. « Ἡ
χώρα ἡμῶν εἶναι μεγάλη καὶ εὐφορος, ἀλλ' ἄ-
πασα ἀνασταταμένη ἔλθετε εἰς αὐτήν, βασιλεύ-
σατε καὶ κυβερνήσατε ἡμᾶς ». Τρεῖς τότε ἀδελ-
φοὶ Βαράγγοι, Ρούρικος, Σίνισους καὶ Τρούβωρ, ἐν-
δόξοι τὸ γένος καὶ τὰ κατορθώματα, συγκατέ-
νευσαν νὰ βίψοκινδυνεύσωσιν, ἀναλαμβάνοντες
τὰς ἡνίκας τῆς κυβερνήσεως ἀνθρώπων ὅλως ξέ-
νων καὶ ἥκιστα τιθασῶν. Συνοδευόμενοι ἄρα
ὑπὸ πλήθους πολλοῦ πολεμιστῶν Σκανδιναυῶν,
εἰσῆλθον εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἐν ἔτει 862 Μ. Χ.
καὶ ὁ μὲν Ρούρικος κατέλαβε τὴν Νοβογορόδην,

ὁ Τρούβωρ τὴν Ἰσθόρην, καὶ ὁ Σίνισους τὸ Βίε-
λο-Ὄζέρον. Τότε δὲ πρῶτον καὶ ἡ χώρα ἡ
καταληφθεῖσα ὑπὸ τούτων τῶν Βαράγγων-
Ῥώις ἐκλήθη Ῥωσσία. Εἶναι ἀδύνατον ἂν κατό-
πιν οἱ Σλαῦοι μετεμελήθησαν ἀποβαλόντες
οὕτω τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἐλευθερίαν βέβαιον
ὅμως εἶναι, ὅτι οἱ Βαράγγοι καταλαβόντες
ἅπαξ τὴν χώραν νομίμως, δὲν ἐπτοίθησαν
ποτε ὑπ' οὐδεμιᾶς ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως.
Δύο ἔτη μετὰ τὴν εἴσδον εἰς Ῥωσσίαν τῶν
τριῶν ἀδελφῶν, οἱ δύο νεώτεροι ἀδελφοὶ ἀπέθα-
νον, ἔμεινε δὲ μόνος ὁ πρεσβύτερος Ρούρικος, ὁ-
στις συνενώσας εἰς τὸ κράτος αὐτοῦ τὰς ἐπαρ-
χίας τῶν ἀδελφῶν του, ἐθεμελίωσε τὴν ση-
μερινὴν Ῥωσσικὴν αὐτοκρατορίαν. Περὶ τοὺς
χρόνους τούτους συνέβη τι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ
γεγονός, λίαν περίεργον καὶ σπουδαῖον. Δύο
δηλονότι ἀδελφοὶ Βαράγγοι, ἀρχαῖοι τοῦ Ρου-
ρικού ἐταῖροι, Ἀσκόλδος καὶ Δίρος, δυσαρεστη-
θέντες πρὸς αὐτὸν, κατέλιπον τὴν Νοβογορ-
δίαν, καὶ εἰσήλασαν εἰς τὴν μεσημβρινὴν
Ῥωσσίαν, θηρεύοντες μετ' ἄλλων Βαράγγων τύ-
χην εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐντυχόντες δὲ
καθ' ὁδὸν πόλιν τινα, ἣτις ἦν ἡ Κιοβία, κατέλα-
βον αὐτήν, καὶ ἤρξαντο νὰ βασιλεύσωσιν αὐ-
τῆς, φέροντες τὸ ὄνομα Ῥώσσοι. Οὕτω δὲ δύο
Ῥωσσικαὶ μοναρχίαι συνέστησαν, ἡ μὲν πρὸς
Ἄρκτον ἔχουσα πρωτεύουσαν τὴν Νοβογορδίαν,
ἡ δὲ πρὸς μεσημβρίαν, ἔχουσα ὡς πρωτεύου-
σαν τὴν Κιοβίαν. Ἐνθαῤῥυνθέντες δὲ μετ' οὐ
πολὺ ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐπιτυχιῶν των, συ-
νέλαβον τὸ τολμηρότατον σχέδιον νὰ κατέλ-
θωσιν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ καταλάβωσι τὸ
Βυζάντιον. Φύσει ἄρα τολμηροὶ καὶ ἔμπειροι
θαλασσοπόροι, διαπλεύσαντες ἐπ' ἀκατίων τὸν
εὐξείνιον Πόντον, εὐρέθησαν αἴφνης πρὸ τῶν πυ-
λῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε δὲ πρῶ-
τον ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς εἶδε τοὺς ἀν-
θρώπους τούτους, καὶ τότε πρῶτον ἐξεφώνησε
τὸ ὄνομα τῶν Ῥώσσων. Πλὴν λαίλαψ δεινὴ αἴφνης
ὡς ἐκ θαύματος ἐξεγερθεῖσα, ἠφάνισε τὸν πολυ-
πληθῆ στόλον τούτων τῶν Βαράγγων, καὶ οὕτως

ὕσθη τότε ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπὸ τῆς ὀχληρᾶς ἐπισκέψεως ταύτης. Ἦν δὲ τότε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ μέγας Φώτιος. Ἡ μεγαλοφυΐα αὐτοῦ εὐθὺς διαίδε τὸ μέλλον. Ὄθεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Βαράγγων, εἶτι ὄντων ἐκ τῆς ἥττης ἐκπεπληγμένων, συναπέστειλεν εἰς Κιοβίαν τοὺς πρώτους Ἕλληνας ἀποστόλους τοῦ χριστιανισμοῦ, ἵνα διὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς θρησκείας κατορθώσῃ ὅ,τι προέβλεπεν ὡς δυσπεπίτευκτον διὰ τοῦ ξίφους καὶ τῆς δυνάμεως. Ὁ μέγας οὗτος τοῦ ἐνάτου αἰῶνος ἀνὴρ, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐχειραφῆται τὸν Ἕλληνισμόν ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ Πάπα, διὰ τῆς ἄλλης δὲ κατέβαλε τὰ θεμέλια ἀπεράντου ἠθικῆς βασιλείας τοῦ Ἕλληνισμοῦ, ἐφ' ἅπαν σχεδὸν τὸ ἀρκτικὸν τῆς γῆς ἡμισφαίριον!

Ἐν εἴτει δὲ 879 ὁ Ρούρικος ἀποθανὼν ἐν Νοβογορδία κατέλιπεν υἱὸν τὸν Ἰγῶρ. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἦτον εἰσέτι ἀνήλικος, ἡ ὑπέρτατος ἀρχὴ ἀνετέθη παρ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν Ὀλεγον, διακεκριμένον Βαράγγον, διὰ τῶν ἀδιαλείπτων αὐτοῦ πολέμων καὶ κατακτητῶν ἀποδείξαντα ἐκυστὸν ἀντάξιον τοῦ μεγάλου Ρούρικοῦ. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κατάκτησις ὑπῆρξεν ἡ νεοσύστατος ἐκείνη μεσημβρινὴ μοναρχία τῆς μικρᾶς καλουμένης Ρωσσίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Κιοβίαν, ἴδρυμα τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀσκόλδου καὶ Δίρ. Ἄλλ' ὁ δούλιος τρόπος, δι' οὗ προσήρτησε ταύτην εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Ρούρικοῦ ἀρκτῶν μοναρχίαν, δὲν φέρει αὐτῷ μεγάλην βεβαίως τιμὴν. Ἀπὸ κατακτητῶν δὲ ἐντεῦθεν προχωρῶν εἰς κατάκτησιν, ἐξέτεινε τὰ ὅρια τῆς μοναρχίας αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀρκτου μέχρι τοῦ Εὐξείνου, καταστάς τὸ φόβητρον οὐ μόνον πάντων αὐτοῦ τῶν ἐθρῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνηλικοῦ Ἰγῶρ υἱοῦ τοῦ Ρούρικοῦ, πειθηνίως ὑποτασσομένου εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Διαρκούσης τῆς πανισχύρου ταύτης ἀντιβασιλείας τοῦ Ὀλέγ, ὁ Ἰγῶρ ἐράται τῆς Ὀλγας, νεάνιδος καταγομένης ἐξ οἰκογενείας Βαραγγικῆς ταπεινοτάτης τάξεως, διατριβούσης

πλησίον τῆς Πλεσκοβίας ἐν κώμῃ τινὶ καλουμένῃ Βοϊτθούσκοι. Ὁ Ἰγῶρ πολλάκις περιεπλανᾶτο εἰς τὰ δάση τούτων τῶν μερῶν, ἐρχόμενος ἐκ Κιοβίας πρὸς θήραν. Ἐνταῦθα εἶδε κατὰ πρῶτον τὴν Ὀλγαν. Τρωθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἐξαισίου κάλλους αὐτῆς, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε ταύτην γυναῖκα παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ὀλέγου, ὅστις ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ἴδιον ὄνομά του, ὀνομάσας αὐτὴν Ὀλγαν. Τῆς Ὀλγας ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ ἰκανότης ἐκάθευδον, οὕτως εἰπεῖν, ἐνόσω ἔζη ὁ Ἰγῶρ. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως αὐτοῦ, λαβοῦσα τοὺς οἴκους τῆς κυβερνήσεως ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλικοῦ υἱοῦ τῆς Σβιατοσλαύου, ἀπέδειξε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς καὶ σοφῆς διοικήσεως, ὅτι καὶ ἡ ἀσθενὴς γυνὴ δύναται πολλάκις νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τοὺς μεγίστους ἀνδρας.

Πρώτη φροντίς τῆς ἡγεμονίδος ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ παντελής σχεδὸν ἐξολόθρευσις τοῦ ἔθνους τῶν Δρέβλων, τῶν φονέων τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, γενομένη ὡς ἐξῆς, κατὰ τὸν Ρῶσον χρονογράφον Νέστορα. Οἱ Δρέβλοι μέγα φρονήσαντες ἐπὶ τε τῷ φόνῳ τοῦ Ἰγῶρος καὶ τῇ νίκῃ αὐτῶν, περιφρονοῦντες δὲ τὸν ἀνήλικον Σβιατοσλαῦον, διενοήθησαν ν' ἀρπάσωσι τὴν ἰσχὺν τῆς Κιοβίας, καὶ νὰ συζεύξωσι τὴν χήραν τοῦ Ἰγῶρος πρὸς τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Μάλην· εἰκοσιεπτὰ δὲ πρεσβευταὶ ἐκ τῶν ἐπιστημοτέρων Δρέβλων ἐλθόντες εἰς τὴν Κιοβίαν, εἶπον πρὸς τὴν Ὀλγαν τάδε.

« Ἐφρονέυσασμεν τὸν ἄνδρα σου διὰ τὸ ἀπληστον αὐτοῦ καὶ φιλάρπαγον· ἀλλ' οἱ ἡγεμόνες τῶν Δρέβλων εἶναι γενναῖοι καὶ μεγαλόψυχοι· ὁ τόπος αὐτῶν ἀνθεὶ καὶ ἀχμάζει ἐν εὐτυχίᾳ, γενοῦ σύζυγος τοῦ ἡμετέρου ἡγεμόνος Μάλη! » « Ἡ πρότασις ὑμῶν αὕτη μοι εἶναι ἀρεστή, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα μετὰ πλαστής γλυκύτητος, δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀναστήσω τὸν ἄνδρα μου ἐκ νεκρῶν, αὔριον θέλω διατάξαι ν' ἀποδοθῶσιν ὑμῖν πᾶσαι αἱ πρέπουσαι τιμαί. Ἢδῃ δὲ ἐπιστρέψατε εἰς τὰς λέμβους ὑμῶν, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι μου ἔλθωσι

πρὸς ὑμᾶς, διὰ τὰ ἔξαυτε αὐτοὺς νὰ φέρωσιν ὑμᾶς ἐν-
 ταυθὰ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν.» Παρευθὺς δὲ ἡ
 Ὀλγα διατάσσει καὶ σκάπτουσι μέγιστον λάκκον
 ἐν τῇ ἀυλῇ τοῦ παλατιοῦ τῆς, καὶ τῇ ἐπαύριον
 ἀποστέλλει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὅπως φέρωσι
 τοὺς πρῆσβευτὰς τῶν Δρέβλων ἐπὶ τῶν χειρῶν.
 Ἡ Ὀλγα ἐθεῶτο ἀπὸ τοῦ ἐξώστου αὐτῆς τὴν
 ἀλαζονείαν τῶν πρῆσβευτῶν, μηδαμῶς προο-
 ρώντων τὴν ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφορὰν. διότι
 οἱ ἄνθρωποι τῆς Ὀλγας, φθάσαντες πλησίον
 τοῦ βόθρου, κατέρριψαν αὐτοὺς εἰς αὐτὸν, ἐντὸς
 τῶν λέμβων αὐτῶν καθημένους. Ἡ Ὀλγα κα-
 ταστρέψασα αὐτοὺς ζῶντας, ἔστειλεν εὐθὺς
 ταχυδρομοὺς πρὸς τοὺς Δρέβλους, μνηύσοντας
 αὐτοῖς, ὅτι ἔπρεπε νὰ πέμψωσι περισσοτέρους
 προκρίτους, προφρασιζομένη ὅτι τὸ κοινὸν τῆς
 Κιοβίας δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ
 φύγῃ ἄνευ πολυαριθμοῦ καὶ ἐπισήμου συνοδίας.
 Οἱ δὲ εὐπιστότατοι Δρέβλοι ἐξέπεμψαν τάχι-
 στα εἰς Κιοβίαν τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν
 παρ' αὐτοῖς στρατηγῶν καὶ πολιτῶν· ἀλλὰ
 μόλις εἰσήγαγον αὐτοὺς χάριν φιλοφροσύνης
 δῆθεν, κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου εἰς τὸ λουτρὸν,
 κατέκαυσαν αὐτοὺς δι' ὑπερμέτρου θερμότη-
 τος. Γενομένου καὶ τούτου ἡ Ὀλγα ἐμήνυσε
 πρὸς τοὺς Δρέβλους ὅτι, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς
 δευτέρον γάμον σκοπεῖ νὰ τελέσῃ ἀγῶνας ἐπι-
 κηδείους περὶ τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός τῆς, καὶ
 νὰ παρασκευάσωσιν ἐν Κοροσθένει ὄπου ἐφο-
 νεύθη μέγα ποσὸν ὑδρομέλιτος. Ἡ Ὀλγα με-
 τέβη πραγματικῶς εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ
 ἐτέλεσε τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τοῦ
 ἀνδρός τῆς. Κατόπιν παρετέθη παμμέγιστον
 συμπόσιον, καθ' ὃ οἱ νέοι πολεμισταὶ αὐτῆς
 ὑπερέτουν τοὺς ἐπισήμους ξένους συνδαιτημό-
 νας. Ἐν τούτῳ οἱ καπνοὶ τοῦ ὑδρομέλιτος
 ταράττουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἀσυνέτων
 Δρέβλων. Ἡ Ὀλγα τότε ἀποστᾶσα δίδει
 τὸ σημεῖον, καὶ ἐν ἀκαρεῖ πενακισχί-
 λιοι Δρέβλοι καταπίπτουσι θύματα περὶ
 τὸν τάφον τοῦ Ἰγῶρος. Ἐπιστρέψασα μετὰ
 τοῦτο ἡ Ὀλγα εἰς Κιοβίαν, ἠθέλησε καὶ διὰ

τῆς δυνάμεως νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Δρέβλους·
 ὅθεν ἐξεστράτευσσε κατ' αὐτῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ
 τῆς Σβιατοσλάου. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κοροσθέ-
 νους συναισθανόμενοι ὅτι εἶναι οἱ μᾶλλον ἔνο-
 χοι, ἀγωνίζονται μετὰ πάσης δυνάμεως· ὁ πό-
 λεμος διαρκεῖ ὀλόκληρον τὸ θέρος, ἡ δὲ Ὀλγα
 καταφεύγει εἰς νέον τέχνασμα. Πρὸς τί ἀπο-
 στέλλει αὐτοῖς, ἡ πεισμακτῶδης αὐτῆ ἀμυνα
 ὑμῶν, ἀφοῦ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ πόλεις ὑμῶν τε-
 λοῦσιν ἤδη ὑπ' ἐμέ; Μὴ φοβεῖσθε πλέον
 τὴν ἐκδίκησιν μου, ἱκανῶς ἐκόρεσα αὐτὴν ἐν
 Κιοβίᾳ καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός μου!
 Οἱ Δρέβλοι τότε προέτεινον αὐτῇ φόρον μέ-
 λιτος καὶ δερμάτων. Ἡ δὲ ἡγεμονὶς προσποιου-
 μένη γενναιότητα, ἀπεκρίθη, ὅτι ἤρκειτο
 εἰς μόνον τρία στρουθία καὶ ἐν περιστέρῳ
 ἐξ ἐκάστης οἰκίας. Οἱ πολιορκούμενοι δεξάμε-
 νοι τὸ προταθὲν, προσδοκῶσιν ἀνυπομόνως
 τὴν ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἀποχώρησιν
 τοῦ στρατοῦ τῆς Κιοβίας· ἀλλὰ μόλις ἐπῆλθεν
 ἡ ἐσπέρα, καὶ ἅπασαι τῆς πόλεως αὐτῶν αἰ
 οἰκίαι ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἡ Ὀλ-
 γα προσδέσασα ἀνημμένην ἤσκαν εἰς τοὺς πό-
 δας, ὧν ἔλαβε πτηνῶν, ἀπέλυσε αὐτὰ, ἅτινα
 ἐπιστρέψαντα εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέβαλον παντα-
 χόσε τῆς πόλεως τὴν πυρκαϊάν. Ἐκπληκτοὶ
 οἱ κάτοικοι ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ κακῷ, ἐτράπη-
 σαν εἰς φυγὴν ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας, ἀλλ' ἐνέ-
 πεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν τῆς
 Ὀλγας, ὧν τοὺς μὲν ἐπισημοτάτους ἐν στόμα-
 τι μαχαίρας ἐξώλεσε, τοὺς δὲ ἠχμαλώτισεν
 ἐπιβαλοῦσα ἐπαχθεστάτους φόρους.

Τιαύτη ἡ διήγησις τοῦ Νέστορος περὶ τῆς
 Ὀλγας κατὰ τοῦ ἔθνους τῶν φονέων τοῦ ἀν-
 δρός αὐτῆς Ἰγῶρος. Τοῦ δ' ἐπιόντος ἔτους ἡ
 Ὀλγα ἀφῆκε τὸν Σβιατοσλαῦον ἐν Κιοβίᾳ, καὶ
 ἀνεχώρησεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀρκτικῆς Ρωσσίας,
 τούτέστι τῆς ἐπαρχίας Νοβογορόδης. Ἐν τῇ
 περιοδείᾳ ταύτῃ ἡ Ὀλγα διείλε τὴν χώραν
 εἰς δικαστικὰ τμήματα καὶ κοινότητος, ἔπρα-
 ξε πᾶν ὅ,τι ἦν τότε δυνατόν πρὸς τὸ καλὸν
 τῆς ἐπικρατείας, καὶ πανταχοῦ ἐγκατέλειπεν

ἔχνη προνοητικοτάτης προνοήσεως. Μετὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη ὁ λαὸς ἐνθυμείτο εἰσέτι μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν περιοδείαν ἐκείνην τῆς Ὀλγας, καὶ ὁ Νέστωρ βεβαίως ἡμᾶς ὅτι ἐπ' αὐτοῦ οἱ Κιοθῖται διατήρουν τὸν χαμυλικὸν αὐτῆς ὡς πολῦτιμον λείψανον. Οὕτω δὲ καὶ ἡ Ὀλγα ἐξασφαλίσασα τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ κράτους αὐτῆς, ἀπεσύρθη τελειωτικῶς εἰς τὴν Κιοθίαν ὅπου ἔζησεν ἐναυτοῦς τινὰς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, ἔχουσα περὶ ἑαυτὴν ἔνθεν μὲν φιλόστοργον υἱόν, ἔνθεν δὲ λαὸν εὐγνωμοῦντα.

Ἡ Ὀλγα εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι βλέποντες τὸν θάνατον ἐγγύτερον, συνορῶσι τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων πραγμάτων. Τότε δὲ ἡ θρησκεία ὀρέγει αὐτοῖς χεῖρα ἀρωγόν, καὶ ἔρχεται νὰ γλυκάνῃ διὰ τῶν παρηγοριῶν αὐτῆς τὴν πικρίαν τῶν σκέψεων, ἃς γεννᾷ τὸ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εὐθραυστον. Ἡ Ὀλγα ἦτον εἰδωλολάτριά, ἀλλὰ καθ' ἅπαντα τὴν Κιοθίαν ἀντήχουν ἤδη τὰ εἰς τιμὴν τοῦ παντοδυνάμου θεοῦ ψαλλόμενα ἄσματα. Καθ' ἡμέραν ἔβλεπε τὰς τελετάς τῶν χριστιανῶν, καὶ ἐπλήρου ἴσως τὴν περιέργειαν αὐτῆς συνερχομένη καθ' ἑκάστην, καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ ποιμνίου τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Ἡ Ὀλγα δὲ, φύσει ἔχουσα τὸν νοῦν δεξιόν, γοητευθεῖσα δὲ ἐκ τῆς λάμψεως τῶν ἀκτίων τοῦ νέου τούτου φωτός, ἀπεφάσισε νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον κοινωσίαν, ἐφ' ᾗ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας, ὅπως ἀντλήσῃ αὐτὴ ἐκείνη ἀπὸ τῶν καθαρωτάτων πηγῶν τῆς πίστεως. Αὐτὸς ὁ πατριάρχης κατήχησε καὶ ἐβάπτισεν αὐτὴν ἐν ἔτει 955, ἀνάδοχος δ' αὐτῆς ἐγένετο ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος. Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ὀλγα ἀπεδήμησεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον. Ἀπηγόρευσε δὲ ῥητῶς οἰκονομήσειν ἐπ' αὐτῆς ἐπιτηδεῖον τελετῆν, ὅπως συνείθιζον οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ ἐτάφη παρὰ χριστιανοῦ ἱερέως, ἐν ᾗ τόπω

κατέδειξεν αὐτὴ ἐκείνη. Τὸν θάνατον τῆς ἡγεμονίδος ταύτης ἐθρήνησεν ὁ υἱὸς καὶ οἱ ἐγγονοὶ αὐτῆς· σύμπας δὲ ὁ λαὸς κατέβρεξε τὸν τάφον αὐτῆς διὰ τῶν δακρύων τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ. Καὶ παρὰ μὲν τῆς παραδόσεως (λέγει ὁ ἱστορικός Καραμσῖνος) εἰς τὴν Ὀλγαν ἐδόθη τὸ ὄνομα παροῦργος, παρὰ δὲ τῆς ἐκκλησίας ἁγία, καὶ παρὰ τῆς ἱστορίας σοφή. Μέχρι τῆς βασιλείας τῆς Ὀλγας, οἱ Ῥῶσσοι ἡγεμόνες ἡσυχολοῦντο μόνον περὶ πολέμους, αὐτὴ δὲ πρώτη εἰσήγαγε τὴν ἀληθῆ διοίκησιν εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ἐπὶ τῆς Ὀλγας πρῶτον ἡ Ῥωσσία ἤρχισε νὰ γίνεταί γνωστὴ καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα κράτη τῆς Εὐρώπης. Οἱ γερμανοὶ ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι πρεσβείαν τινὰ, πεμφθεῖσαν παρ' αὐτῆς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Ὄθωνα τὸν Α'. Ἰσως, λέγει ὁ ἱστορικός Καραμσῖνος, μαθοῦσα ἐξ ἀκοῆς τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Ὄθωνος, ἐπεθύμησε νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτο ἀρχηγὸς μεγάλου λαοῦ, καὶ ἴσως ἔπεμψε τοὺς πρεσβευτὰς πρὸς συνομολόγησιν συνθήκης τινος συμμαχίας. Ἐν τέλει δὲ ὁ Νέστωρ λέγει περὶ αὐτῆς, ὅτι « ἡ Ὀλγα ὑπῆρξεν ἡ Ἡὼς καὶ τὸ ἄστρον τῆς σωτηρίας εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ἐπειδὴ αὐτῆς τὸ παράδειγμα ἐπενήργησιν εἰς τὸν Βλαδίμηρον, καὶ παρεσκεύασε τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατριδί πλήρη θρίαμβον τῆς ἀληθοῦς θρησκείας ».

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΓΑΘΟΤΗΣ, ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ Ἡ ΚΥΡΙΩΤΑΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

Ἄν πᾶσα γυνὴ κατενόει καὶ συνησθάνετο, ὅτι ἡ θεία αὐτῆς ἀποστολὴ ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ ἐνεργητικὴ ἀγάπη καὶ ἀγαθότης, ὅποσον ἡ ιδέα αὕτη ἤθελεν ἐμπνέει αὐτῇ θάρρος καὶ δύναμιν ἵνα ὑποφέρῃ γενναίως καὶ ἀγογγύστως πολλὰ προσωπικὰ δυστυχήματα! Αἱ κάλλιπται ἀλλὰ συνάμα καὶ κινδυνωδέσταται αὐτῆς ιδιότητες, ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ φαντασία, ἤθελον

πάντοτε τότε εύρίσκει σωτήριον τροφήν, καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀργίας πηγάζουσα συνήθως ἀηδία τοῦ βίου, ὁ κόρος καὶ τὸ τῆς καρδίας κενόν, ἤθελον εἶσθαι τότε αὐτῇ κακὰ ὅλως ἄγνωστα καθότι τὸ μέγιστον μέρος τῶν κακῶν, ἃ ὑποφέρουμεν αἱ γυναῖκες, πηγάζει ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς παρακρούσεως τῆς πρακτικῆς ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολῆς, καὶ τῆς ἀγνοίας τῶν ἀληθῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τοῦ φύλου ἡμῶν.

Δειλαὶ καὶ ῥάθυμοι μετὰ τυράννων, δύσκολοι καὶ ἰδιότροποι μετὰ δούλων, ἐναλλάξ ἐξ ἀρχῆς ἐγενόμεθα ἢ δούλαι τοῦ ἑτέρου φύλου, ἢ τυράννοι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱ διάφοροι καὶ πάντῃ ἀντίθετοι κρίσεις καὶ κατακρίσεις κατὰ καιροῦς τοῦ φύλου ἡμῶν, ὑπὸ τῶν ὑποστάντων ἢ ἐπιβαλόντων ἡμῖν τὸν ζυγόν.

Ἡ γυνὴ φύσει οὔσα ἢ ἑταῖρος καὶ ἢ σύντροφος τοῦ ἀνδρός, δὲν πρέπει καὶ δὲν δύναται νὰ ᾔηται οὐδὲ ὁ δεσπότης οὐδὲ ὁ δούλος αὐτοῦ. Τοσοῦτον ὑψηλὴ καὶ τοσοῦτον ταπεινὴ θέσις δὲν ἀρμόζει ἐξ ἴσου εἰς τὴν γυναῖκα. Ὁ φυσικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς, καὶ αἱ ἠθικαὶ αὐτῆς καὶ διανοητικαὶ ἰδιότητες δεικνύουσιν, ὅτι ἡ γυνὴ οὐδ' ἀνωτέρα οὐδὲ κατωτέρα δύναται νὰ θεωρηθῇ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ μόνον διάφορος. Προωρισμένη ἐκ φύσεως εἰς τὴν προαγωγὴν, τὴν συντήρησιν, τὴν ἐξημέρωσιν, τὴν παραμυθίαν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ ἄλλως τὰ σπουδαῖα ταῦτα καθήκοντα αὐτῆς, ἢ διὰ μόνης τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ δὲ δημιουργὸς τῶν ὄλων, συμψηφίζων τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὰς φυσικὰς ὀδύνας τῆς γυναικὸς διὰ τοιούτων πλεονεκτημάτων καὶ προνομίων, παρέσχεν ἴσως αὐτῇ τὸ δικαίωμα νὰ θεωρηθῇ τὸ προνομιοῦχον κτίσμα αὐτοῦ.

Γυνὴ τις, ἐκ τῶν διασημοτέρων τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπλοῦν ἐπεισόδιον εἰς τὸν βίον τῶν ἀνδρῶν, τὸναντίον δὲ εἰς τὰς γυναῖκας εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ὅλου βίου αὐτῶν. Καὶ ὄντως ἐκ τῆς προνομιοῦχου ταύτης καὶ

ἀδιαριλονεικίτου τῆς γυναικὸς ἰδιότητος τοῦ ἀγαπᾶν, πηγάζει ἀποκλειστικῶς ἡ δύναμις τῆς ἀμερας αὐτῆς ἀρροσιώσεως καὶ ἐξόχου ἀταπαρνήσεως. Πᾶσαν ἄρα τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικὸς πρέπει ν' ἀποτελῇ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς οἰκογενείας, συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀγάπης τῆς πατρίδος, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀνθρωπότητος, συγγενομένης ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ θεοῦ, ἣτις ἀγνίζει καὶ ἀγιάζει πάντα τὰ αἰσθήματα. Ταῦτα τοῦ βίου τῆς γυναικὸς τὰ κεφάλαια δὲν εἶναι κοινωνικῶς κατώτερα τῆς ἐπιστήμης, τῆς κατακτήσεως, τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δύξης, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ἱστορία τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν. Τὸ φύλον, ὅπερ ἔλαχεν ὡς κληρον αὐτοῦ τὴν μητρότητα, δὲν ἀπεκληρώθη ἄρα ὑπὸ τῆς φύσεως. Ἐπαγωγὸς διὰ τῶν θεληγῆτρων τῆς, συγκινητικῆς διὰ τῆς φιλοανθρωπίας τῆς, ἀξιάγαστος διὰ τῶν οἰκιακῶν ἀρετῶν τῆς, ἰσχυρὰ διὰ τῆς ἀρροσιώσεώς τῆς, ἡ γυνὴ φαίνεται ἀσθενής, ἀπόκληρος, καὶ τοῦ ἀνδρός κατωτέρα, μόνον ὅταν ἐξερχομένη ἐκ τοῦ κύκλου τῆς ἀγάπης, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ φύσις περιέκλεισε πᾶσαν τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, πειράεται νὰ σφετερισθῇ τὴν ὑπαρξίν, τὰ δικαιώματα, τὸν ῥιψοκίνδυνον βίον, καὶ τὰ παράτολμα σχέδια τοῦ ἀνδρός. Ἡ φύσις ἀπένειμε κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀρετὴν τῆς παθητικῆς ἐκείνης ἀνδρείας καὶ γενναιούτητος, ἣτις ἀνέχεται καὶ ὑποφέρει τὴν θλίψιν, τὴν ἰδιοτροπίαν, καὶ τὴν ἀδικίαν. Ἡ γυνὴ μόνη γινώσκει, δι' εὐφυοῦς τινὸς καὶ ἀξιεπαίνου τεχνάσματος, νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὴν τὴν μομφὴν τῶν σφαλμάτων τῶν προσώπων, ἃ ἀγαπᾷ. Ἡ ὑπεροπτικὴ καταφρόνησις τῆς εὐτυχίας, ἡ εἰρωνεία τῆς ἐπιπολαιότητος, αὐτῇ ἢ ἀηδία τῶν φυσικῶν κακῶν καὶ τῶν λοιμωδῶν μiasμάτων, δὲν τὴν ἀποκάμνει οὐδὲ τὴν ἀποθαξύνει, ὅταν πρόκειται νὰ παραμυθῆσθαι καὶ ἀνακουφίσθαι πρόσωπα, ἐξαιτούμενα τὴν ἀγάπην τῆς ἢ δικαιούμενα εἰς τὴν συμπάθειάν τῆς. Ἡ γυνὴ ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἔνσιγμά τι οἴκτου καὶ ἐλέους, συνεταίριζον αὐτὴν πρὸς τὰ δεινὰ τῶν ὁμοίων τῆς.

Ανακουρίζουσα αὐτοὺς, ἀνακουρίζεται αὐτὴ καὶ παύει νὰ ὑποφέρει. Ἡ γυνὴ μόνη εἶναι ἱκανὴ εἰς τὰς ἀρναεῖς μὲν ἀλλὰ μεγάλας ἐκείνας θυσίας, αἵτινες μάρτυρα ἔχουσι μόνην τὴν συνείδησιν, τὴν δὲ ἀμοιβὴν αὐτῶν ἀπλῶς εὐρίσκουσιν ἐν τῷ τῆς καρδίας.

Κατὰ πάσας τὰς περιόδους τοῦ βίου αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, εἰς μόνην τὴν γυναῖκα εὐρίσκει ἀληθῆ χαρὰν, ἠθικὴν ἀνάπαυσιν, θάρρος καὶ παραμυθίαν. Ὅποια ξηρὰ καὶ ἄγνος ὑπαρξίς ἤθελεν εἶσθαι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἀπῆλαυσε τῆς φιλοσόφου θεραπείας τῆς μητρός, ἢ τῆς θαυπευτῆς καὶ γλυκείας μερίμνης τῆς συζύγου, τῆς ἀδελφῆς, ἢ τῆς φίλης! Ἡ γυνὴ ἐξίσου προστάτις τῆς νεότητος καὶ τοῦ γήρως, εἶναι ἄρα τὸ καθαρὸν καὶ εὐγενὲς τοῦ ἀνδρός συμπλήρωμα, ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς ἀντλοῦντος τὰ πρῶτα σπέρματα τῶν μεγάλων αὐτοῦ συλλήψεων, τῶν γενναίων ἰδεῶν, τῶν ἀγνῶν πεποιθήσεων, καὶ τῆς ἀγάπης πρὸ πάντων τῆς ἀνθρωπότητος. "Ἄν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ βλέπωμέν ποτε νέον τινά, παρέχοντα τὸ κατ' ἀρχὰς μεγάλας ἐλπίδας, κατόπιν δὲ μηδενίζομενον ἢ καταστρεφόμενον διὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ματαιότητος, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἢ ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησεν, ἢ ὅτι ὑπῆρξεν ἀτυχὴς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀγάπης. Ἡ ἰδέα αὕτη ἀνεξαιρέτως σχεδὸν βεβαιουῦται καὶ ἐκ τοῦ βίου πάντων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς τε ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Οἱ εὐγενεῖς ἐκείνοι ἀρχαῖοι Γράκχοι, τὰ δύο ταῦτα φωτεινὰ ἄστρα τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, ἐθίλασαν τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας ἰδέας αὐτῶν ἐκ μόνης τῆς μητρός των, πεπαιδευμένης ἐλληνικῶς, καὶ ἀνατεθραμμένης ἐλευθερίως· ὁ θεμελιωτὴς τῆς δόξης τοῦ ἔθνους ἐκείνου, ὅπερ σήμερον κινεῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ σύμπαντος κόσμου, καὶ ἐγείρει ἐν ἡμῖν τὰ ζωηρότατα αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ συμπαιθείας ἡμῶν, τοῦ ἔθνους ἐκείνου, οὗ ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ὁ ἄκρατος φιλελλη-

νισμὸς εἶναι ἀπόδειξις αὐτῆ ταθ' ἐκυτὴν τῆς εὐγενείας καὶ τοῦ ὕψους τῶν αἰσθημάτων του, τῆς δόξης, λέγομεν, τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς ὁ θεμελιωτὴς καὶ ὁ πλάστης, ὁ μέγας ἐκείνος Οὐάσιγκτων, εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλει τὰ ἔξοχα αὐτοῦ ἐκεῖνα πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ πλεονεκτήματα συνδέουσι τὸ ὄνομά του μετὰ ἀπίστης πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Τούναντιον δὲ ὁ μέγιστος τῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος τούτου, ἤθελεν εἶσθαι πρῶτος καὶ κατὰ τὰς κοινωνικὰς ἀρετὰς, ὡς ὑπῆρξε πρῶτος κατὰ τὸ πνεῦμα, ἂν παρὰ τῆς γυναικὸς ἐμάνθανε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ σέβηται τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐγνώριζε νὰ δεσπόζῃ καὶ διατάσῃ αὐτούς· Ἐαυτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ πολλῶν ἔτι ἄλλων, τοῦ Ῥουσσώ, φερ' εἰπεῖν, τοῦ Μιραβώ, τοῦ Βύρωνος κ.τ.λ. ὧν αἱ ἔξοχοι διανοητικαὶ δυνάμεις ἔμειναν ἀσυμπλήρωτοι καὶ ἀτελεῖς, μόνον διότι ἐσχον οὗτοι τὸ μέγα ἀτύχημα νὰ μὴ ἐνοηθῶσιν, ἐνθαρρουνθῶσι καὶ ἀγαπηθῶσι παρὰ γυναικὸς, ἀξίας τῆς ἐξόχου αὐτῶν καὶ μεγάλης ψυχῆς. Μετὰ μεγίστης δὲ ἀκριβείας καὶ ἀληθείας ἐρέθη τὸ λόγιον, ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες πλάττουσι τοὺς νόμους, αἱ δὲ γυναῖκες πλάττουσι τὰ ἦθη. Καθότι ἂν ὁ ἀνὴρ διοικῇ τὸν κόσμον διὰ τοῦ κράτους τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς δυνάμεως, ἡ γυνὴ διοικεῖ τὸν ἄνδρα διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ αἰσθήματος.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη αὕτη ῥοπὴ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς τύχης καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἀντὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλαζωνείαν τῆς, πρέπει νὰ ἐμπνέῃ αὐτῇ τούναντιον φρίκην διὰ τὴν εὐθύνην, ἣν φέρει ἐν ἐκυτῇ ἐξερχομένη τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας, ἣν προώρισεν αὐτῇ ὁ θεὸς πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος!

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΗΤΟΙ

Αί κυριώταται τῆς γυναικὸς οἰκιακαὶ ἀρεταί.

Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία εἶναι τις ἐκ τῶν κυριωτάτων καὶ θεμελιωδῶν ἀρετῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀγαθὴν μητέρα καὶ οἰκοδόσποιαν, οὔσα ἡ ἀχώριστος καὶ ἀναπόσπαστος σύντροφος τῆς γυναικείας ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης, καθὼς χρηγοῦσα τὰ μέσα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν γενναίων διαθέσεων εὐγενοῦς τινος καὶ ὠραίας ψυχῆς. Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία περιλαμβάνει σύνολόν τι μερικῶν ιδιοτήτων, πασῶν ἐξ ἴσου ἀναποφεύκτων εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθοῦς γυναικός. Αὕτη δὲ εἶναι κυρίως ἡ τάξις, ἡ καθαριότης, ἡ οἰκονομία, καὶ ἡ πρακτικὴ γνῶσις παντός, ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν τοῦ οἴκου διοίκησιν.

Ἡ τάξις ἐν πᾶσιν εἶναι ὁ ὅρος τῆς συντηρήσεως ἢ καὶ αὐτῆς τῆς υπάρξεως. Ὁ ἀνὴρ ὁ μᾶλλον φιλόπρονος καὶ οἰκονόμος, δὲν δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ ποτὲ τὰς καταστροφάς, ἃς ἐπιφέρει ἐν τῷ οἴκῳ ἡ ἀταξία, ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀδιαφορία τῆς γυναικός. Ἡ ἀνατροφή τῶν κορασίων δὲν τελειοῦται τοσοῦτω εὐκόλως καὶ ταχέως, ὅσω πολλοὶ δυστυχῶς ὑποθέτουσιν. Οὐδὲ τὸ τέρμα τοῦ βίου εἶναι τὸ ὄριον τῆς ἀνατροφῆς. Ὅπόσον ἄρα σφάλλουσι αἱ πλούσιαι μητέρες, πιστεύουσαι, ὅτι κατώρθωσαν ἤδη τὴν ἀνατροφήν τῶν θυγατέρων αὐτῶν, ἐγκλείσασαι αὐτάς ἀπλῶς ἐπὶ διατίαν ἢ τριετίαν εἰς τι ἐκπαιδευτήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσκτῶνται κατεσπευσμένως τινὰς ἐπικτητούς χάριτας ἢ γνώσεις, μᾶλλον ἢ ἤττον θετικάς. Ὅπόσον ἐπίσης ἀμαρτάνουσι καὶ αἱ πτωχαί, φρονοῦσαι ὅτι ἠσφάλισαν ἤδη τὴν εὐτυχίαν τῶν θυγατέρων των, μανθάνουσαι ἀπλῶς αὐτάς μίαν τινὰ γυναικείαν τέχνην, ἐκτὸς τῆς ὁποίας εἶναι μηδέν. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ, λησμονοῦσιν, ὅτι πρὸ παντός ἄλλου ὀφείλουσιν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς νὰ μυήσωσι τὰς κόρας αὐτῶν εἰς πάσας τὰς οἰκιακὰς λεπτομερείας, δι-

ῶν μόνων θέλουσι κατασταθῆ ποτε, εἰς οἰανδὴ ποτε κοινωνικὴν εὐρισκόμεναι θέσιν, καλὰ οἰκοδόσποιαν.

Πάντοτε ὀφείλομεν αἱ γυναῖκες νὰ ἔχωμεν τοῦτο ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, ὅτι τὰ θέληματα τοῦ σώματος, τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος, τὸ ὕψος τῆς ψυχῆς, ἡ τρυφερότης τῆς καρδίας, δύνανται μὲν νὰ ἐμποιήσωσιν ἀληθῆ καὶ εἰλικρινῆ εἰς τὸν ἀνδρα ἔρωτα, πλὴν δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἱκανὰ μόνον ταῦτα καὶ νὰ τὸν διατηρήσωσιν ἐν τῷ γάμῳ. Εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἐγκείται νὰ θέλῃ πάντοτε ὁ ἀνὴρ ἵνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἢ μᾶλλον ἀγαθὴ καὶ φιλόπρονος, ἢ χαρίεσσα καὶ πνευματώδης. Καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, καὶ ὁ σφῆρς καὶ ὁ ἀπαίδευτος, καὶ ὁ ἔξοχος ἀνὴρ καὶ ὁ περιορισμένος καὶ ἀμαθής, πάντες προτιμῶσι τὰς πραγματικὰς ἀρετάς ἢ τὰς χάριτας, πάντες προκρίνουσι τὰς ἀληθεῖς τῆς ἀγάπης μερίμνας, ἢ τοὺς πνευματώδεις χαριεντισμούς.

Ἡ ὠραιότητι καὶ καλλίστη γυνὴ θέλει ἰδεῖ μετ' οὐ πολὺ τὴν οἰκιακὴν εὐτυχίαν αὐτῆς, βεβαίως κατασφραγισμένην καὶ διαφεύγουσαν, διὰ τὴν ἄγνοιαν τούτων τῶν λεπτομερειῶν τῆς οἰκιακῆς διοικήσεως. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου αὐτῆς θέλει ἀρχίσει ἡ οἰκιακὴ δυσἀρέσκεια, καὶ μάλιστα ὅταν ἀναγκασθῇ ὁ ἀνὴρ ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ οἴκου, ἅτινα πρέπει νὰ μένωσι ξένα διὰ παντός εἰς αὐτόν. Ὁ ἀνὴρ βλέπων τὴν γυναικα αὐτοῦ ἀνίκανον καὶ ἀμαθῆ εἰς τὰ ἰδιαίοντα προσόντα τοῦ φύλου τῆς, δὲν θέλει ποτε κἂν σκερθῆ νὰ συμβουλευθῇ αὐτὴν εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις του. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἡ δυσπιστία, ἡ ἔρις, καὶ τελευταῖον ἡ διάλυσις.

Ἡ δὲ καθαριότης εἶναι ἀναντιφρότως μία τῶν ἐρασμιωτέρων, ὠφελιμωτέρων καὶ πολυτιμωτέρων ιδιοτήτων τῆς γυναικός.

Θίξασαι ἤδη καὶ ἀλλαχοῦ τὸ περὶ τῆς καθαριότητος σπουδαιότατον ζήτημα, ἐξετάζομεν ἐνταῦθα μερικώτερον τὴν καθαριότητα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς γυναικείας κατ' ἐξοχὴν

ἀρετῆς. Πρὸ πάντων ὀφείλει ἡ γυνὴ νὰ κρῖ-
πτῇ ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀνδρὸς πᾶσας τὰς
λεπτομερείας, αἵτινες εἶναι συνέπεια ἄμεσος
στενῆς τινος συγκοινωνίας. Ἡ ἀποστροφή καὶ
ἡ ἀντιπάθεια γεννᾶται πολλάκις μεταξύ ἀν-
δρὸς καὶ γυναικὸς, ἐκ τῆς λήθης ταύτης τῆς
ἐπιφυλάξεως, καὶ τῆς πεποιθήσεως, ἣν ἐμπνέει
δεσμὸς δυσδιάλυτος. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ λη-
σιμονῶμεν ποτὲ, ὅτι πᾶν τι, ὅπερ ἀναπολεῖ τὰς
ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, καταστρέφει τὴν φαν-
τασίαν, ἣτις ἀποτελεῖ ἐν πᾶσι τὸ μέγιστον
θέλγητρον. Ἡ γυνὴ ἄρα ἐν τῷ γάμῳ ὀφείλει
ν' ἀνταλλάξῃ τὸν πέπλον τῆς ἀθωότητος διὰ
τοῦ πέπλου τῆς εὐσχημοσύνης. Πάντοτε δὲ
θέλει προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἀποτέλε-
σμα μόνον τῶν περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς φροντίδων.

Καὶ τοι ὅμως ἀναγκαιοτάτη εἶναι αὕτη ἡ
ἐπιφύλαξις καὶ ἡ ἄκρα καθαριότης, καθῆκον
ὅμως αὐτῆς ἐξ ἑτέρου εἶναι ἡ πρόθυμος ἐκτέ-
λεσις παντός, ὅτι ἀπαιτεῖ τοῦ ἀσθενοῦς ἀν-
δρὸς ἡ θεραπεία καὶ ἀνακούφισις. Οὐδέποτε
ὅμως πρέπει ν' ἀπαιτῆ καὶ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τὴν
δυσάρεστον ταύτην ἀμοιβαιότητα, καὶ πάντοτε
πρέπει ν' ἀποφεύγῃ νὰ βαρύνῃ αὐτὸν διὰ φορτικῶν
διηγήσεων φυσικῶν κακῶν, ἃ δὲν δύναται νὰ
θεραπεύσῃ ἢ ἀνακουφίσῃ, ἔχουσα διηνεκῶς ὑπ'
ὄψιν αὐτῆς, ὅτι εἰς μόνην τὴν γυναῖκα δύνα-
ται ὁ οἶκος νὰ ἐμπνεύσῃ ἀγάπην.

Ἡ δὲ φιλοπονία καὶ ὁ ἔρωσ τῆς ἐργασίας εἶ-
ναι τὸ ἀληθές, οὕτως εἰπεῖν, τῆς οἰκογενεῖας
παλλάδιον. Ἡ ἐργασία, ὡς ἡ κοινωνικότης, εἶναι
ὁ ὅρος αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Καί-
περ ὅμως οὗσης τοιαύτης, ὁ ἀνθρώπος τὸν ἔ-
ρωτα αὐτῆς ἀποκτᾷ διὰ μόνης τῆς ἕξεως. Ἡ
οἰκοδόσποινα ἄρα δύναται νὰ ἐμποιήσῃ τὴν
ἕξιν ταύτην εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς, διὰ μόνου τοῦ
παραδείγματός της, διὰ τῆς ἀγάπης καὶ προ-
σεκσίας, ἣν ἀπονέμει πρὸς τοὺς φιλέργους, καὶ
διὰ τῆς καταφρονήσεως αὐτῆς πρὸς τοὺς ὀκνη-
ροὺς καὶ ἀργούς. Ἀργὴ τις καὶ ὀκνηρὰ μήτηρ
οὐδέποτε θέλει δυνηθῆ νὰ πείσῃ τὰ τέκνα αὐ-
τῆς, ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι καθῆκον καὶ ἐν ταύτῳ

ἡδονή, καθόσον οὐ μόνον διασκεδάζει τὰς λύ-
πας, ἀλλὰ καὶ τὰς χαρὰς καθίστησιν ἔτι χα-
ριστέρας. Μεθ' ὁποίας χαρᾶς καὶ εὐχαριστή-
σεως παραδίδεται ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν διασκε-
δασιν, ὅταν ἡ ψυχὴ αἰσθάνηται τὴν ἀνάγκην
εἶδους τινὸς ἀναπτύξεως ἐν τῷ μέσῳ δύο ἐρ-
γασίων! Ἄλλ' ἡ ἐργασία ἀναπτύσσει πρὸς τού-
τοις καὶ τὰς ἀγαθοποιούς καὶ φιλάνθρωπους
δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ὡς περιέχουσα τὰ μέσα
τοῦ νὰ ὦμεν ὠφέλιμοι καὶ πρὸς τοὺς ὁμοίους
ἡμῶν. Ἡ ἐργασία διατηρεῖ τὴν υἰγιάν, τὴν
νεότητα, καὶ τὴν γαλήνην καὶ ἰλαρότητα τῆς
ψυχῆς. Τουναντίον δὲ ἡ ἀργία καὶ ὀκνηρία διὰ
τῶν ἀπατηλῶν αὐτῆς θελγήτρων στιγματίζει
τὴν ψυχὴν, ναρκώνει τὸ πνεῦμα, ἀποζηραίνει
τὰς συμπληθεῖς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ἐκτίθησι
τὸν ἀνθρώπον εἰς πάντα τοὺς κινδύνους, πηγή
οὔσα πάντοτε τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν κακῶν,
καὶ πάντων τῶν δυστυχημάτων, ὅσα ἐπ' αὐ-
τοὺς ἐνσκήπτουσι τοὺς ὀλβιωτάτους οἴκους.
Εὐτυχῆς ἐκείνη ἡ μήτηρ, ἡ δυναμένη μεθ' ὑ-
περηφανείας νὰ εἴπῃ, ὡς ποτε ἡ μάμμη τοῦ
Μιραβώ, « Τέκνα μου οὐδὲν εἰσήγαγον εἰς τὸν
πατρικόν σας οἶκον, ἀλλ' οὐδὲν ἐπίσης κατέστρε-
ψα ἐν αὐτῷ. » Τοιαύτη μήτηρ εἶναι βεβαίως
τοῦ οἴκου αὐτῆς τὸ παλλάδιον.

Χαρίεις τις καὶ κομψὸς συγγραφεὺς εὐηρε-
στήθη νὰ γράψῃ ποτὲ, ὅτι τρία πράγματα ἐκ
τοῦ παραθύρου αἱ γυναῖκες πετῶσι, τὸν χρό-
νον, τὴν υἰγιάν καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν.
Δὲν σκοποῦμεν ἐνταῦθα ποσῶς ν' ἀνακηρύξω-
μεν ἐν γένει τὸ φῦλον ἡμῶν ὡς τὸ πρωτότυ-
πον τῆς αὐστηροτάτης οἰκονομίας, καθότι
πολλὰ ὑπάρχουσι δυστυχῶς πανταχοῦ παρα-
δείγματα τουναντίου, δυνάμεθα ὅμως τοῦτο
μετὰ πάσης πεποιθήσεως νὰ εἴπωμεν πρὸς
τοὺς αὐστηροὺς τιμητὰς τῆς γυναικείας σπα-
τάλης, ὅτι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο οἱ
πλείστοι ἄνδρες εἶναι γυναῖκες.

Ἐγκαταλείπουσαι δὲ καθ' ὀλοκληρίαν τὴν
ἀργίαν καὶ δυσδιάλυτον ταύτην συζήτησιν, ὀ-
φείλομεν ἐνταῦθα νὰ συζητήσωμεν ἕτερόν τι

πρακτικώτερον οικογενειακόν ἀντικείμενον, ἀφορῶν ἰδίως τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἑορτῶν. Ἀμαρτάνει τάχα ἡ γυνὴ καὶ προσκρούει εἰς τὴν θρησκείαν, ἐργαζομένη ἐν τῷ οἴκῳ κατὰ τὰς ἑορτάς;

Τὸ ζήτημα τοῦτο θέλει λυθῆ ἴσως ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς θρησκείας ἡμῶν τὰ δόγματα ἐπὶ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀργίας.

Καὶ πρῶτον ἡ ἐργασία θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἡμῶν καὶ θεοπνεύστων γραφῶν ὡς καθῆκον ἀπόλυτον τοῦ ἀνθρώπου. « Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, περισεύειν μᾶλλον . . . καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσίν ὑμῶν! » Α. Θεσσαλ. 3, 10· καὶ πάλιν « ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχη μεταδιδόναι τῷ χρεῖαν ἔχοντι. » Πρὸς Ἐφεσ. 4, 28. Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἵνα προτρέψῃ τοὺς μαθητάς του εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἐκφέρει ἐνώπιον αὐτῶν τὸ παράδειγμα του, λέγων, « Ὁς ἐάν θέλει ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος, ὡς περὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι ». Ματθ. 20, 28. « Οὐκ ἐράγομεν δωρεάν ἄρτον, λέγει ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῶναι τινα ὑμῶν, ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δώμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς· τοῦτο παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴτις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μηδὲ ἐσθιέτω ». Πρὸς Θεσσαλ. Β. 3, 7—10.

Αἱ δύο κάλλισται καὶ ἐκφρασιώταται παραβολαὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μὲν ἐργατικοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν δούλον τὸν διπλασιάσαντα διὰ τῆς ἐργασίας του τὰ κεφάλαιά του, τοῦ δὲ ἀργοῦ καὶ ὀκνηροῦ πρὸς τὴν ἄκαρπον συκῆν, εἶναι μεγίστη ἀπόδειξις, ὁποίας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχεν ἰδέας περὶ τῆς φιλοπονίας καὶ ἐργασίας. Πρὸς μὲν τὴν ἐργατικὴν καὶ φιλόπο-

νον λέγει « Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἧς πιστὸς ἐπὶ πολλὰ σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου! » Ματθ. 25, 14—30. Πρὸς δὲ τὸν ἀμπελουργόν, ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἄγονός τις καὶ ἄκαρπος συκῆ, ἔμβλημα τοῦ ὀκνηροῦ καὶ ἀργοῦ ἀνθρώπου, λέγει « Ἴδου τρία ἔτη ἐρχομαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὐρίσκω· ἔκκοψον αὐτήν, ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; Λοκ. 13, 6—9.

Τὸν ὀκνηρὸν καὶ ἀργὸν παραβάλλει ἡ γραφὴ πρὸς τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν, οἷς οὔτε ὁμμάτων χρῆσις εἰς ὄρασιν, οὔτε ῥίνες εἰς συνολκὴν ἀέρος, οὔτε ὠτα ἀκούειν, οὔτε δάκτυλοι χειρῶν εἰς ψηλάφισιν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀργοὶ πρὸς ἐπίβασιν « Σοφ. Σολ. 15, 16.

Ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀργὸς παραπέμπεται πρὸς τὸν μύρμηκα καὶ τὴν μέλισσαν, ἵνα ἐξ αὐτῶν διδαχθῆ τοῦλάχιστον τί εἰς ἑαυτὸν ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος. « Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὦ ὀκνηρὲ, καὶ ζήλωσον ἰδὼν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος· ἐκείνῳ γὰρ γεωργοῦ μὴ ὑπάρχοντος, μηδὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὧν ἐτοιμάζεται θέρους τὴν τροφήν, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν. Ἡ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν καὶ μάθε, ὡς ἐργάτις ἐστὶ, τὴν τε ἐργασίαν ὡς σεμνὴν ἐμπορεύεται, ἧς τοὺς πόνους βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται πρὸς ὑγίαν φέρονται, ποθεινὴ δὲ ἐστὶ πᾶσι καὶ ἐπίδοξος. Ἔως τίνος ὀκνηρὲ κατὰκεισαι; πότε δὲ ἐξ ὑπνου ἐξεγερθήσῃ; Ὀλίγον μὲν ὑπνοῖς, ὀλίγον δὲ κάθησαι, ἐναγκαλιζῆ χερσὶ στήθη· εἴτ' ἐμπαργίγνεται σοι ὡσπερ κακὸς ὁδοιπὸρος ἡ πενία· καὶ ἡ ἔνδεια ὡσπερ ἀγαθὸς δρομέυς. » Παρ. Σολ. 6, 6—11. Τέλος δὲ τὴν ἐργατικὴν καὶ φιλόπονον οἰκοδέσποιναν θεωροῦσα ἡ γραφὴ τιμιωτέραν *λίθων πολυτελῶν*, περιγράφει κατὰ τὸν ἐξῆς ποιητικώτατον τρόπον. « Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν βίον καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θερκαίνοις·

θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα' Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς, ἤρσεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐγεύσατο δὲ ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσθένεται ὅλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει εἰς τὰ συμφέροντα, τοὺς δὲ πῆχεις αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῆς ἐνδιούσκονται δίσσα· χλαῖνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύττου καὶ πορφύρας ἐκυτῆ ἐνδύματα ». Παροιμ. 31, 10.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ
ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

Ἰπάρχει χρονικόν τι διάστημα ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὃ ἡ διαφορά τῶν φύλων εἶναι μηδαμηνή. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ γένους, δὲν διαφέρουσι ποσῶς ἀπ' ἀλλήλων. Ἀμφότεροι τὰς αὐτὰς αἰσθάνονται ἀνάγκας, καὶ τὰς αὐτὰς προδιίδουσι τάσεις, πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς νηπιακῆς αὐτῶν ἡλικίας διασκεδάσεις· ἀμφότεροι ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῶν ἰσθμῶν μαλακότητα, τὴν αὐτὴν τῶν μελῶν εὐλυγισίαν, τὸ αὐτὸ βάδισμα, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς. Οὐδὲν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἀμφότεροι ἰδιάζον ἐγείρουσιν αἰσθημα' ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ ἐξ ἴσου συνιστῶνται εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ τῆς τρυφερᾶς συμπαιδείας ἐκείνης, ἣν ἀείποτε ἐγείρει ἐντὸς ἡμῶν ἡμῶν τῆς ἀθωότητος καὶ ἀδυναμίας. Ἀδιάφορον καὶ μεμονωμένον ἐκάτερον τῶν φύλων, εἶναι μόνον δι' ἑαυτό. Ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν καθ' ἑαυτὴν ἀτομικὴ καὶ ἀπόλυτος, οὐδὲν ἐμφαίνει κατὰ τὴν σημείων τῶν σχέσεων, αἵτινες καθιστῶν

σιν εἰς τὸ μέλλον αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων καθ' ὅλα ἐξερτημένους. Ἄν ὅμως ἐξετάσῃ τις αὐτοὺς ἀκριδέστερον καὶ προσεκτικώτερον, εὐρίσκει ἤδη τὸ μὲν ἄρρεν ζωηρότερον, καὶ θορυβωδέστερον· τὸ θῆλυ τὸνναντίον γλυκύτερον, δειλότερον, καὶ ἤδη φιλαρεσκότερον. Κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ὅμως ἡλικίαν, αἱ ἰδιότητες τῶν φύλων ἀρχονται ἤδη νὰ γίνωνται ἐπαισθηταί, καὶ καταφανεῖς. Ὁ ἀνὴρ εὐθύς διακρίνεται διὰ χαρακτηριστικῶν, ἀναγγελλόντων ἤδη τὸν προορισμὸν τοῦ· τὰ μέλη αὐτοῦ ἀποβάλλουσι τὴν ἀπαλότητα τῶν μαλακῶν ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἐξίσου ἀμρότερα τὰ φύλα ἐχαρακτήριζον. Οἱ μῦς, τὰ κυριώτερα ταῦτα ὄργανα τῆς ζωικῆς δυνάμεως, καθίστανται πλέον ἰσχυροὶ καὶ ἐξέχοντες, παρέχοντες διὰ τούτου εἰς ἕκαστον ὄργανον μορφὴν μᾶλλον διεκεκριμένην καὶ ὀρισμένην. Δὲν εἶναι πλέον ὁ αὐτὸς ἀνθρώπος· τὸ ἀμαυρὸν τοῦ προσώπου χρῶμα, ἡ σκληρότης καὶ ἡ δασύτης τοῦ δέρματος, ἡ ἰσχυρὰ αὐτοῦ καὶ βαρεῖα φωνή, ἐμφαίνουσιν ἤδη προσθήκην δυνάμεως, ἀναγκασίαν αὐτῷ πρὸς τὸ πρόσωπον, ὃ μέλλει νὰ διαδραματίσῃ προσεχῶς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δειλία τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἀντικαθίσταται δι' ἐνστίγματος, φέροντος αὐτὸν ν' ἀψηφῆ καὶ καταφρονῆ τοὺς κινδύνους. Οὐδὲν φοβεῖται, διότι αἵμαξέον κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ὠθοῦν αὐτὸν ἀκαταπαύτως εἰς τὸ νὰ ὑπερβῆ τοὺς περιορίζοντας φραγμοὺς, ἐμποιεῖ αὐτῷ τὴν πίστιν, ὅτι τὸ πᾶν δύναται νὰ πράξῃ. Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, τὸ ὑπερήφανον βάδισμα, αἱ ἀσφαλεῖς κινήσεις, αἱ νέαι αὐτοῦ τάσεις καὶ ὀρέξεις, τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ διαγράφει τὴν εἰκόνα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως, καὶ φέρει τὸν τύπον τοῦ φύλου, ὅπερ μέλλει ὅσον οὐπω νὰ προστατεύσῃ, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὑποτάξῃ το ἕτερον.

Τὸνναντίον δὲ ἡ γυνὴ, τὸ λεπτόν τοῦτο καὶ εὐθραυστον κτίσμα, διατηρεῖ πάντοτε τὰ ἔχνη τῆς ἰδίας τῆ παιδικῆς ἡλικίας κατασκευῆς. Τὰ μέλη αὐτῆς μικρὸν ἀποβάλλουσι τῆς ἀρχικῆς

μαλακότητος· τὸ δέριμα αὐτῆς διατηρεῖται λεῖον καὶ διαφανές. Ἄρθρονός τις πυελώδης ἰστός στρογγυλαίνει ἐπιχαρίτως τὰ μέλη της, αἷμα ἄρθρονον κυκλοφορεῖ ταχύτερον εἰς τὸ σῶμά της, τὰ νεῦρα αὐτῆς εἶναι παχύτερα, ἀλλ' ἦττον ἰσχυρὰ τοῦ ἀνδρός· τὸ μυϊκὸν σύστημα ἦττον ἐπίσης ἀνεπτυγμένον, τὰ ὄργανα τῆς πέψεως ὀλιγώτερον ὀγκώδη καὶ ὀλιγώτερον εὐερέθιστα.

Αἱ ἐξωτερικαὶ αὗται διαφοραὶ ἀντιστοιχοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς διαφορὰς ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀντέχει μᾶλλον εἰς τὸν κόπον, ἢ δὲ γυνὴ ὑποφέρει κάλλιον τοὺς πόνους. Ὁ ἀνὴρ εἶναι πολυμήρως καὶ ἐπίμονος, ἢ γυνὴ τούναντίον δειλὴ καὶ ἰδιότροπος. Θαρρῶν ἐπὶ τῇ δυνάμει του, ὁ ἀνὴρ εἶναι εἰλικρινής, ἐπιτακτικὸς καὶ βίαιος· ἢ δὲ γυνὴ τούναντίον ὡς ἀσθενής μὲν εἶναι ὀλιγώτερον εἰλικρινής, ὡς δειλὴ δὲ, μᾶλλον περιέργος. Τὸ κύριον πάθος τοῦ ἀνδρός εἶναι ἡ φιλοδοξία, τῆς δὲ γυναικὸς ὁ ἔρωτος, ὡν δι' αὐτὴν ἀνάγκη μᾶλλον τῆς καρδίας ἢ τῶν αἰσθήσεων. Εἰς τὸ νευρικὸν δ' αὐτῆς ἀναντιρρήτως σύστημα, μᾶλλον εὐερέθιστον καὶ εὐαίσθητον, ἢ στερεὸν καὶ συμπεπηγὸς, ὀφείλει τέλος πάντων ἢ γυνὴ τὴν λεπτότητα ἐκείνην τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ πνεύματος, δι' ὧν ἀντιλαμβάνεται ταχέως μυρίων λεπτομερειῶν, διαρευγουσῶν τὸν πλέον περρωτισμένον ἀνδρα. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι αὐτὴ αὕτη, ὡς λέγουσιν, ἡ ἄκρα εὐαίσθησις, δι' ἧς ἢ γυνὴ ἀντιλαμβάνεται διὰ μιᾶς πλείστων ὄσων ἀντικειμένων, εἶναι καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν δὲν ἀντιλαμβάνεται τούτων πολλάκις ὀρθῶς, καὶ δι' ἣν δὲν δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ προσηλώσῃ τὸ πνεῦμα της ἐπὶ μιᾶς τινος ἰδέας, ὅτι ὑπέκρουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, προσηλοῦται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἀμέσους αἰτίας τὰς παραγαγούσας αὐτάς, ἀδυνατοῦσα οὕτω νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ σημεῖον, ὅθεν δύναται νὰ συμπεριλάβῃ πάσας διὰ μιᾶς· ὅτι προσκεκολλημένη

ἀπαύστως εἰς τὰς τελευταίας ἐντυπώσεις, λησμονεῖ εὐκόλως τὰς πρὸ αὐτῶν, καὶ οὕτως ἀδυνατεῖ ν' ἀντιληφθῇ τὰς σχέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ σύνολον· ὅτι ἰκανωτέρα εἰς τὸ αἰσθάνεσθαι, ἢ τὸ φιλοσοφεῖν, ἐξέχει μὲν εἰς τὰ ἔργα, τὰ ἀπαιτοῦντα τὸ αἶσθημα καὶ τὴν χάριν, καθυστερεῖ δὲ εἰς τὰς τολμηρὰς καὶ ὑψηλὰς συλλήψεις τοῦ πνεύματος. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀδυναμιῶν ἡμῶν, ὑποτιθεμένων διὰ μιᾶς ἄνευ ἐξαιρέσεων, γεννῶνται τὰ μελίχια ἐκεῖνα καὶ συμπαθῆ αἰσθήματα, τὰ ἀποτελοῦντα ἰδίως τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικός. Ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀδυναμίας της, γεννᾶται ἢ διάθεσις αὐτῆς τοῦ νὰ ταυτίζῃ τὴν τύχην της πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, ὁ ἔμφυτος τούτέστιν ἐκεῖνος τῆς γυναικείας φύσεως οἶκτος καὶ ἔλεος, ὅστις εἶναι ἡ βᾶσις πασῶν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν. Διὰ τοῦτο αἱ ἰδιότητες τῆς γυναικός, καὶ περ μὴ ἔχουσαι τὴν αἴγλην τῶν ἀνωτέρων δυνάμεων, ἃς θαυμάζομεν εἰς τὸν ἀνδρα πολλάκις, εἶναι ὅμως πολὺ πλέον εὔχρηστοι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Πάντες ὀφείλουσι νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι ἡ ἠθικὴ τῶν γυναικῶν εἶναι μᾶλλον πρακτικὴ, ἢ δὲ τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον θεωρητικὴ.

Αἱ γυναῖκες πράττουσιν ἤδη τὸ ἀγαθόν, ὃ οἱ ἄνδρες προαιροῦνται ἀπλῶς ἢ διαβουλεύονται. Οἱ μὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὰ μέλλοντα μεγάλα κακά, αἱ δὲ θεραπεύουσι καὶ ἀνακουφίζουσι τὰς παρούσας ἤδη δυστυχίας!

Κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον τοῦ βίου, ὁ χαρακτῆρ τῆς γυναικός καὶ τοῦ ἀνδρός ἀποβάλλει μὲν τὰ θεμελιώδη αὐτοῦ γνωρίσματα, μένει ὅμως πάλιν διακεκριμένος καὶ χωριστός. Ἡ γυνὴ ἀδιαλείπτως αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν, ἀποστρέφουσα τὰς ὄψεις αὐτῆς ἀπὸ τῶν γήινων, συγκεντρώνει πᾶσαν τὴν λατρείαν αὐτῆς πρὸς τὸν θεὸν τοῦ ἐλέους, ὃς οὐδέποτε θέλει ἐγκαταλείψει αὐτήν, ἐν τῇ ἀπείρῳ ἀγάπῃ καὶ τῇ μακροθυμίᾳ αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΣΥΜΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΕΜΒΛΗΜΑΤΩΝ.

Παρουσία και γνώμαι από τῶν ἀρχαιοτά-
 ῳδη χρόνων μέχρι τῆς σήμερον ἀπαντῶνται
 εἰς πάντα τὰ ἔθνη, τὰ τε βάρβαρα καὶ τὰ μάλ-
 λαν πεπολιτισμένα. Ἡ διὰ συμβόλων ὁμῶς καὶ
 ἐμβλημάτων ποιητικῆ συστηματικῆ ἔκφασις τῶν
 ἰδεῶν, ἀνήκει εἰς ὠρισμένην τινὰ ἱστορικὴν ἐπο-
 χὴν τῶν νεωτέρων χρόνων. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι
 καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι εὐρίσκονται
 μεμονωμένα τινὰ παραδείγματα. Ὁ Ἀγαμέμνων
 π.χ. ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ κεφαλὴν
 λέοντος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς. « Αὕτη τῶν ἀν-
 θρώπων ὁ τρόμος. » Αἱ ἀσπίδες τῶν ἑπτὰ ἐπὶ
 θήβαις ἔφερον ἐμβλήματα μετ' ἐπιγραφῶν κ.λ.
 Καὶ ἐν τῇ συμβολικῇ τῶν πρώτων χρόνων τῆς
 ἐκκλησίας ἀπαντῶνται ἐμβλήματα, ὡς φερ'
 εἶπειν, ὁ ἰχθύς, ὁ λαγῶς, τὸ Α καὶ τὸ Ω. κ.λ.
 Ταῦτ' ὀνόματι τινὰ εἶπη καὶ περὶ τῆς ὑποτα-
 γῆς τῆς Αἰγύπτου, ἐμβληματικῶς ἐκφραζομέ-
 νης ἐπὶ νομισμάτων τινῶν τοῦ Αὐγούστου,
 ἐφ' ὧν ἀπαντᾶται Κροκόδειλος εἰς φοῖνικα προσ-
 δεδεμένος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, « Οὐδεὶς με
 ἐδέσμευσεν ». Ἐν τούτοις ταῦτα καὶ ἄλλα τινὰ
 παρόμοια παραδείγματα ἴστανται ἐν τῇ ἱστο-
 ρίᾳ μεμονωμένα. Πρῶτον δὲ μετὰ τοῦ δεκά-
 του πέμπτου καὶ δεκάτου ἐξοδόμου αἰῶνος,
 τῶν ἐμβλημάτων ἡ χρῆσις κατέστη κοινὴ,
 καὶ τοσοῦτον ἀφθονος καὶ περιεκτικῆ, ὥστε
 οὐδεμία σχεδὸν ἰδέα, οὐδὲν αἴσθημα οὐδὲν
 πάθος ψυχῆς ἔμεινεν ἐστερημένον συμβολικῆς
 καὶ ἐμβληματικῆς παραστάσεως. Δὲν θέλουσι
 δὲ δυσαρεστηθῆ ἴσως αἱ ἀναγνώστριαί ἡμῶν,
 μανθάνουσαι ἐνταῦθα τίνι τρόπῳ ὁ αἰὼν τοῦ
 μεσαιωνικοῦ ἱπποτισμοῦ ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώ-
 πῃ, παρέστησε συμβολικῶς τὸ πάθος ἐκεῖνο
 τῆς ψυχῆς, ὃ μετὰ τῆς θρησκείας ἦν τότε τὸ
 μόνον σχεδὸν ἐλατήριον τῶν εὐγενεστέρων ἰδεῶν
 καὶ τῶν πράξεων.

Ἐμβλήματα τοῦ ἔρωτος.

Φύλλον κισσοῦ, μετ' ἐπιγραφῆς, *θνήσκω ὅθι
 προσκολλῶμαι.*

Εἰκὼν γυναικεία, μετ' ἐπιγραφῆς, *τὸ πᾶν
 ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδὲν ἄνευ αὐτῆς, πληρὴ τίς εἶναι
 αὕτη;*

Βαλσάμου θάμνος ἐκ τῆς τομῆς τοῦ ὁποῦ
 σταλάζει μῦρον, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, *τιτρώ-
 σκει ὅπως θεραπεύσῃ.*

Ἡλιοτρόπον μετ' ἐπιγραφῆς, *ἀναμένω τὸν
 ἥλιόν μου, ἢ, μόνον πρὸς τὸν ἥλιον.*

Μέλισσα, μετ' ἐπιγραφῆς, *γλυκὺ τὸ δῆγμα.*

Ἀηδῶν, μετ' ἐπιγραφῆς, *ἀδουσα θέλει.*

Ζυγὸς, μετ' ἐπιγραφῆς, *γλυκός.*

Καρδία περικυκλωμένη ὑπὸ βελῶν, ἐξ ὧν
 ἐν μόνον διέρχεται ταύτην, μετ' ἐπιγραφῆς, *ἐν
 με ἔτρωσε!*

Καρδία φλεγόμενη, μετ' ἐπιγραφῆς, *φλέγε-
 σθαι καὶ σιωπᾶν.*

Κλάδος δάφνης ἐντὸς πυρός, μετ' ἐπιγρα-
 φῆς, *Ἀδυνατῶ γὰ καίω καὶ γὰ σιωπῶ.*

Ἄσθεστος δι' ὕδατος διαλελυμένη, μετ' ἐπι-
 γραφῆς, καὶ ψυχρὰ με ἀναφλέγει.

Δύο χεῖρες ἔλκουσι τὰ ἄκρα ἐνὸς κόμβου,
 μετ' ἐπιγραφῆς, *ἡ διάστασις συνδέει στενωτέρου.*

Πανσέληνος, μετ' ἐπιγραφῆς, *πάντες πρὸς
 ἐμέ, ἐγὼ πρὸς ἕνα.*

Μαγνητικὴ βελόνη, μετ' ἐπιγραφῆς, *πρὸς ἕνα.*

Ψυχὴ ἱπταμένη περὶ τὸ φῶς, μετ' ἐπιγρα-
 φῆς, *ὑποφέρω ὅπως νικήσω.*

Αἰθίωψ λατρεύων τὸν ἥλιον, μετ' ἐπιγραφῆς,
λατρεύω τὸν καταγαλλίσκοντά με.

Σελήνη, μετ' ἐπιγραφῆς, *πάντες γινώσκουσι
 τίς με φλογίζει.*

Ἀδάμας, μετ' ἐπιγραφῆς, *πάντας τιτρώσκω
 ἐμὲ οὐδεὶς.*

Θυμίαμα καιόμενον, μετ' ἐπιγραφῆς, *καίω
 καὶ λατρεύω.*

Ἡφαίστειον πυρίτρον, μετ' ἐπιγραφῆς,
τίς γινώσκει τίνος ἔνεκεν;

Ἄνεμος πνέων εἰς φλόγα μετ' ἐπιγραφῆς,
ἀνάπτω σβεγνύω.

Δύο καθρέπται ἀντίον καίμενοι, μετ' ἐπι-
 γραφῆς, *ὁ εἷς ἐν τῷ ἐτέρῳ.*

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΕΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.

Τίς ἡ σχέσις τοῦ συμπαθοῦς ἡμῶν καὶ οἰκτιρμοнос φύλου πρὸς τὴν σκληρὰν ἰατρικὴν, καὶ τὸν ἀπάνθρωπον τοῦτον ἰατρὸν Ἐρασίστρατον, τὸν ἀνατέμνοντα ζῶντας ἀνθρώπους, ὅπως σπουδάσῃ κάλλιον τὰς ἐνεργείας τῶν σπάγγων, ἕως εἰπωσιν ἐκ προοιμίου νεάνιδες τινες ἢ καὶ δέσποιναι, κρίνουσαι ἐκ τοῦ τίτλου τὰ πράγματα. Ἡμεῖς θέλομεν ἀπλῶς ὅ,τι, ἐνδιαφέρει μόνον τὸ ὠραῖον ἡμῶν φύλον, ἱστορίας τρυφερὰς καὶ ἐπαγωγοὺς διηγήσεις, ἄσμα-ἐρώτων καὶ περιπετείαις ἱπποτικῆς. Μὴ σπεύδετε φίλαι δέσποιναι καὶ νεάνιδες ἀγαπηταί· τὸν ἰατρὸν τοῦτον πολὺ θέλετε μετὰ μικρὸν ἀγαπήσει. Δὲν εἶναι οὗτος ἐκ τῶν ἀσπλάγχων ἐκείνων καὶ ὕλιστῶν ἰατρῶν, οἵτινες τὸ ὠραῖον ἡμῶν σῶμα καταβασανίζουσι καὶ ἀκρωτηριάζουσι διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ πυρὸς, ὅπως θεραπεύσωσιν ἀσθενείας, χρηζούσας ἀπλῶς λόγων συμπαθῶν καὶ γλυκειῆς παρηγορίας. Ἀκούσατε ἄρα τὴν ἐξῆς ἱστορίαν καὶ κρίνατε τότε περὶ αὐτοῦ. Σέλευκος ὁ ἐπικαλούμενος Νικᾶτωρ βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐν ἔτει 304. ΠΧ. εἶχεν ἓνα υἱὸν μονογενῆ τὸν Ἀντίοχον, τὸν γνωστὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ κατόπιν γενόμενον ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Ἀντίοχος Σωτὴρ, ὡς σώσας τὴν Ἀσιανὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Γάλλων, οὓς ἐν μάχῃ μεγάλη καὶ φοβερᾷ κατετρόπωσεν. Ὁ νέος διὰ μιᾶς ἐν πλήρει ὑγείᾳ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκμῆς τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὑπέπεσεν εἰς ἀσθενείαν, ἣτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προχωροῦσα ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἠπειλεῖ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτῆς πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς μεγάλης ἐκείνης καὶ ἐνδόξου Ἑλληνικῆς δυναστείας τῶν Σελευκιδῶν, ἧς θεμελιωτὴς ὑπῆρξεν ὁ πατήρ, μόνος δὲ διάδοχος ὁ Ἀντίοχος οὗτος. Πάντες οἱ ἰατροὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐπισκεφθέντες τὸν ἐπιφανῆ ἀσθενῆ, ἀπληπίσθησαν περὶ τῆς θεραπείας τῆς ἀσθενείας, βαθέως κρυπτομένης εἰς τῆς ψυχῆς του τὰ ἄδυτα. Μόνος δὲ τέλος ὁ Ἐρασίστρατος ἀνεκάλυψεν

ὅτι τὸ νόσημα τοῦ Ἀντίοχου ἦν τὸ μέγα πάθος τοῦ ἔρωτος. Ἦν ἤδη βέβαιος ὁ Ἐρασίστρατος, ὅτι ἐξ ἔρωτος δεινοῦ ἐνόσει ὁ υἱὸς τοῦ Σελεύκου. Οἱ ἀσθενεῖς ὀφθαλμοί, ἡ φωνή, ἡ χροιά καὶ τὰ δάκρυα, ἦσαν ἤδη αὐτῷ ἀναντιρρόητος τούτου ἀπόδειξις· τί ὅμως ἦν καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ δυστυχοῦς ἔρωτός του, ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξεν αὐτῷ νὰ συμπεράνῃ ἀδύνατον. Πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις, αἱ πληροφορίαι, αἱ ἐξετάσεις ὑπῆρξαν μάταιαι. Ὅθεν ἐπὶ τέλους ἐμηχανεύθη τὸ ἐξῆς. Ἡμέραν τινα δηλονότι προσεκάλεσε πάντας τοὺς ἐν τῇ αὐλῇ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἵνα διέλθωσι διὰ τοῦ θαλάμου τοῦ ἀσθενοῦς· αὐτὸς δὲ βλέπων τὸν Ἀντίοχον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ κρατῶν τοὺς σφυγμοὺς του, παρετήρει μετὰ προσοχῆς πάσας τὰς σωματικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτοῦ ἀλλοιώσεις, ἐν τῇ διαβάσει ταύτῃ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου καὶ ὠραίου πλῆθους. Εἰς τὴν θέαν τοσοῦτων καλλονῶν ὁ Ἀντίοχος ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἤσυχος καὶ ὄλωσ ἀτάραχος, ὥστε ἤδη ἤρχισεν ὁ ἰατρὸς ν' ἀπελπίζεται περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ στρατηγήματός του. Ἄλλ' ὅτε αἴφνης προσῆλθε καὶ ἡ Στρατονίκη ἡ μητρὶά του, πάντα εὐθύς περὶ αὐτὸν ἐγίγνοντο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκεῖνα, φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις, ἰδρώτες ὄξεις, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς, τέλος δὲ τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἠττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ σύγχυσις. Οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία εἰς τὸν Ἐρασίστρατον, ὅτι τῆς Στρατονικῆς ἤρατο ὁ τοῦ βασιλέως υἱός, διὸ καὶ ἐν τῇ σιωπῇ αὐτοῦ ἀνεκαρτέρει μέχρι θανάτου. Δεινὴ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἦτον ἡ θέσις τοῦ ἰατροῦ. Τίτι τρόπον νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξομολογήσῃ τῷ βασιλεῖ τὴν ἀλήθειαν; Τέλος ὅμως, πεποισθὼς εἰς τὴν πρὸς τὸν υἱὸν ἀγάπην τοῦ πατρὸς, προκινδυνεύσας εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι τοῦ Ἀντίοχου τὸ πάθος ἦτον ἔρωτος, ἀλλ' ἔρωτος ἀδύνατος καὶ ἀνίατος. Ἐκπλαγέντος δὲ τοῦ πατρὸς καὶ ἐρωτήσαντος τὸν ἰατρὸν, πῶς ἀνίατος; διότι, εἶπεν, ὁ υἱός σου, Βασιλεῦ, ἐρᾷται τῆς γυναι-

κός μου. Καί προτιμᾶς, Ἐρασίστρατε, τοιοῦτος ὢν ἐμοῦ φίλος νὰ χαθῆ ὁ υἱός μου, ἐρ' οὐ πᾶσα ἡ Ἑλληνικὴ Ἀσία στηρίζει τὰς ἐλπίδας αὐτῆς, μὴ συγκατανεύων εἰς τὸν μετὰ τῆς γυναικός σου γάμον τοῦ υἱοῦ μου; Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, διότι καὶ σὺ τὸ αὐτὸ ἤθελες πράξει, καὶ περ ὢν πατήρ, ἐάν, τυχόν, ὁ υἱός σου ἠγάπα τὴν Στρατονίκην τὴν γυναῖκα σου. Εἶθε, Ἐρασίστρατε, θεός τις ἢ ἄνθρωπος μετέτρεπε τὸ πάθος τοῦ υἱοῦ μου ἐπὶ τὴν Στρατονίκην τὴν γυναῖκά μου! Καὶ ταύτην καὶ πᾶσαν τὴν βασιλείαν μου ἤθελον παραχωρήσει εἰς τὸν υἱόν μου. Ταῦτα δὲ σφόδρα ἐμπαθῶς καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ Σελεύκου λέγοντος, ὁ Ἐρασίστρατος ἐμβάλων αὐτῷ τὴν δεξιάν εἶπεν. Οὐδεμίαν ἔχεις ἤδη, βασιλεῦ, τοῦ Ἐρασιστράτου ἀνάγκην. Σὺ ὢν πατήρ ἄμα καὶ ἀνὴρ καὶ βασιλεὺς, εἶσαι καὶ ὁ ἀριστος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἰατρός τῆς οἰκίας σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σέλευκος εὐθύς καταλείπει τῷ υἱῷ καὶ γυναῖκα καὶ βασιλείαν· αὐτὸς δὲ μεταβάς εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐθεμελίωσεν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν τὴν μεγάλην Σελεύκειαν, ὅθι μετὰ χρόνον ἀπέθανε καὶ ἐτάφη.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἡ ἔρις περὶ πρωτοκαθεδρίας.

Ἄγγλις τις κυρία, ἧς ὁ ἀνὴρ κατεῖχεν ἐν Δεμαράρα ἀνωτέραν τινὰ δικαστικὴν θέσιν, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτῆς εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς τοῦ νὰ ἔχη τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς πάσας τὰς συναναστροφάς. Τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὡς ἐννοεῖται, δὲν ἐδέχθησαν εὐμενῶς αἱ λοιπαὶ κυραὶ, διαφιλονεικήσασαι αὐτῇ ἐπιμόνως τοῦτο τὸ δικαίωμα. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἔλαβε καὶ οὗτος εἰς τὴν ἔριν ταύτην ἀκολούθως μέρος, ὑποστηρίζων τὴν ἀπαίτησιν τῆς γυναικός του διὰ τοῦ κοινῶς παραδεδεγμένου ἐν Ἀγγλίᾳ ἐθίμου. Ὁ διοικητὴς τοῦ τόπου ἔχων ὡς πρὸς τοῦτο γνώμην ὅπως ἐναντίαν, ἀνεφέρθη ἐπισήμως πρὸς τὸν λόρδον Βάθουρστ, ὑπουργὸν ὄντα τότε τῶν ἀποικιῶν, ὅστις ἐθεώρησεν ἀνάξιον τῆς προσοχῆς του, τὸ σπουδαιότατον ἀντικείμενον τοῦτο. Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Ἐλλιότ ὁ φρούραρχος τῆς Γιβλάταρης, ἐδείχθη ὀλιγώτερον περιφρονητικὸς, εἰς παρομοίαν περίστασιν, διότι

ἀπεράσισεν ὀριστικῶς μεθ' ὅλης τῆς ἐπιστημότητος, ἢν ἀπῆται τοιαύτη σοβαροτάτη ὑπόθεσις, ὅτι ἡ πρωτοκαθεδρία ἀνήκει πάντοτε εἰς τὴν πλέον ἡλικιωμένην κυρίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, οὐ μόνον οὐδέποτε ἠγέρθη ἔρις περὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ἀλλ' ἐγεννήθη μάλιστα καὶ σπουδαία ἀμιλλα εὐγενοῦς φιλοφροσύνης μεταξὺ τῶν κυριῶν, τίς μᾶλλον νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἄλλην ταύτην τὴν τιμὴν!

Τραγικὸν συμβεβηκός.

Ἐπίσημός τις καὶ πλούσιος Ἄγγλος ἀναγκασθεὶς πρὸς καιρὸν ν' ἀποδημήσῃ, ἀφῆκε γραίαν τινὰ πιστὴν ὑπηρετρίαν φύλακα τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐν Λονδίῳ, ἀφοῦ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ πολύτιμα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ σκεύη μετέφερον εἰς τινὰ γνωστὸν τραπεζίτην. Μικρὸν δὲ πρὸ τοῦ ὀρισμένου χρόνου τῆς ἐπιστροφῆς του ἐλήφθη τις ἐπιστολὴ αὐτοῦ, ἀγγέλλουσα τὴν ἀφίξιν του ἐν ἡμέρᾳ ῥητῆ, καὶ διατάσσουσα τὴν μεταφορὰν τῶν πολυτίμων σκευῶν του εἰς τὴν οἰκίαν του, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀναγγελλομένης ἐπιστροφῆς του. Ἡ γραῖα οἰκονόμος ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀπόντος Λόρδου. Οὗτος δὲ παρυσίασεν αὐτὴν πρὸς τὸν τραπεζίτην, ὅστις ἀναγνωρίσας τὴν γνησιότητα αὐτῆς, μετέφερον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λόρδου πάντα τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῷ πολύτιμα σκεύη. Ἡ γραῖα ὁμῶς ἀνήσυχος διὰ τὴν εὐθύνην, ἣν ἔλαβε νὰ φυλάξῃ ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην νύκτα, τοσοῦτον πολυτίμα πράγματα, παρεκάλεσε τὸν κρεωπώλην τῆς οἰκίας, νὰ τῇ δώσῃ τὸν ἀγριώτερον κῦνα αὐτοῦ, ὃν ἔκλεισε τὴν νύκτα εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ταῦτα ἐναπετέθησαν. Τὴν πρωΐαν ὁμῶς εἰσελθόντες οἱ τῆς οἰκίας εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον, εὗρον ἄνθρωπον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον νεκρὸν, καὶ καθημαγμένον ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δῆγματα τοῦ κυνός. Ὁ ἄνθρωπος δὲ οὗτος ἦν αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λόρδου, ὁ πλάσας τὴν ἐπιστροφὴν καὶ πλαστογραφήσας τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὑπογραφὴν του, ὅπως κλέψῃ αὐτόν! Τὸ γεγονός τοῦτο πολὺν χρόνον ἐτήρησαν μυσικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς οικογενείας, διαδόσαντες ὅτι ὁ εὐγενὴς κύριος, ὁ διὰ μιᾶς γενόμενος ἄφρατος, ἀπεδήμησεν αἰφνης εἰς Ἀμερικὴν δι' ὑποθέσεις κατεπειγούσας!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

- 1 Όνοματόσημον πολυτελές με τὰ γράμματα SZ, κεντώμενον διὰ τρυπητοῦ ἀναιβατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 2—3 Μανικοτράχηλον ἀναιβατόν.
- 4—5 Μανικοτράχηλον ἀναιβατόν τὰ κυκλίδια γίνονται τρυπητὰ ὁ δὲ γύρος φεστώνιον.
- 6 Μανδύλιον κεντώμενον δι' ἀναιβατοῦ εἰς τὰ διὰ σταυρῶν σημειωμένα μέρη κόπτεται τὸ ὕφασμα καὶ ὑποῤάπτεται τούλιον, περίξ τοῦ μανδυλίου ράπτεται δαντέλλα.
- 7 Μανδύλιον πένθιμον γινόμενον τρυπητόν με γαιῖτανάκιον μαῦρον ἐπὶ πατίστας.
- 8 S.A. Τούτου τὸ ὄλον κεντᾶται δι' ἀναιβατοῦ αἰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν φαινόμεναι γραμμαὶ γίνονται διὰ κλωστῆς ὑπὸ τὴν ὁποίαν κόπτεται τὸ ὕφασμα.
- 9 Z.A. κεντώμενον ὡς ὁ ἀριθμὸς 8.
- 10 M.H. Δι' ἀναιβατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 12—13 Δύο διὰ μέσου σχέδια κεντώμενα δι' ἀναιβατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
- 14—15 Μικρὰ σχέδια γινόμενα δι' ἀναιβατοῦ, τρυπητοῦ καὶ εἰς τὰ ἄκρα φεστονίου.
- 16 B. Δι' ἀναιβατοῦ τὰ κυκλίδια γίνονται κομβάρακια.
- 17 A.T. Δι' ἀναιβατοῦ φεστονίου καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 18 M.B. Συμπεπλεγμένα δι' ἀναιβατοῦ.
- 19 N.A. Δι' ἀναιβατοῦ.
- 20 C.C. Συμπεπλεγμένα ἐπίσης δι' ἀναιβατοῦ.
- 21 T.A. Κεντώμενον δι' ἀναιβατοῦ, αἰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν φαινόμεναι γραμμαὶ γίνονται διὰ κλωστῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας κόπτεται τὸ ὕφασμα.
- 22 Z.M. Κεντώμενον δι' ἀναιβατοῦ, καὶ τρυπητοῦ.
- 23 Όνοματόσημον (ἐπιγραφῆς νομισμάτων) γινόμενον δι' ἀναιβατοῦ καὶ φεστονίου, τὰ κυκλίδια γίνονται κομβάρακια.
- 24 Όνοματόσημον B.J. Δι' ἀναιβατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
- 25 V.J. Δι' ἀναιβατοῦ.

 Κορμὸς κλειστὸς (α).

1 Ἐμπρόσθιον	}	—X—X—X—
2 Ὁπίσθιον		
3 Ἄνω μέρος τῆς χειρίδος		. — . — . — .
4 Κάτω μέρος τῆς χειρίδος		. . — . . — . . — . .

(α) Ὁ κορμὸς οὔτος γίνεται ἐκ Μερينوῦ λευκοῦ μετ' ἐπιθεμάτων μαύρων. Τὸ ἐμπρόσθιον κόπτεται κατὰ τὸ δείγμα, ἀφίνονται δὲ 5 ἑκατοστὰ πλειότερον τοῦ ἀναγκαιοῦντος ὕφασματος, πρὸς κατασκευὴν στρυφώματος εἰς τὸν κάτω γύρον.

Τὰ νῶτα κόπτονται ἐξ ἑνὸς τεμαχίου κατὰ τὸ δείγμα (τὸ ὁποῖον ὁμως παριστᾶ μόνον τ' ἥμισυ.) Ἡ κέντησις ἐκτελεῖται κατὰ τὸ δείγμα τοῦ σχήματος καὶ τὸ τοῦ σχεδίου. Ὄταν δὲ γίνωσι τὰ κεντήματα ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου τεμαχίου, ἀπαρτίζοντος τὸν κορμὸν, τότε ἐνώνονται με μίαν λωρίδα διπλῆν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕφασματος, κεκοσμημένην διὰ τῶν αὐτῶν ἐπιθεμάτων, τῆς ὁποίας τὸ πλάτος δὲν θὰ ὑπερβαίνει τὸ ἐν ἑκατοστόν· τὸ ράψιμόν της κρύπτεται διὰ τοῦ ἐπιθέματος, τεθειμένου ἀκριδῶς ἐπ' αὐτοῦ· ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἐμπροσθίου τίθενται κομβία, ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ κομβό-τρυπαι. Τὸ ἥμισυ τοῦ ἄνω μέρους τῆς χειρίδος κοσμεῖται δι' ἐπιθεμάτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ φυλλαδίου τούτου παρακαλοῦνται αἱ κυρίαι συνδρομήτριαι, αἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι νὰ προπληρώσωσι τὴν ἐξάμηνον, αἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν.

Αἱ συνδρομαὶ θεωροῦνται ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος. Αἱ δ' ἐγγραφόμεναι συνδρομήτριαι μετὰ τὸν Ἰανουάριον, θέλουσι λαμβάνει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς Βιβλιοπώλαις.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι προπληροῦνται καθ' ἑξαμηνίαν, ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ κατ' ἔτος.

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.	δραχ.	12
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	»	13
Ἐν Τουρκίᾳ.	»	15
Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις	»	20
Ἐν Ἰταλίᾳ	»	18
Ἐν Γαλλίᾳ	Φράγκα	20
Ἐν Ἀγγλίᾳ	»	20
Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς χώραις ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.		

Αἱ βουλόμεναι νὰ γίνωσι συνδρομήτριαι, κατοικοῦσαι δὲ εἰς πόλεις ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι βιβλιοπωλεῖα, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς με, συνοδευουσαι τὴν ἐπιστολὴν τῶν μετὰ τῆς ἐτησίας αὐτῶν συνδρομῆς, καὶ θέλουσι λάβει διὰ πρώτης εὐκαιρίας τὰ μέχρι τούδε ἐκδοθέντα φυλλάδια καὶ τὴν ἀποδείξιν τῆς πληρωμῆς.

Οὐδεμίαν δὲ συνδρομὴν πληροῦνται ἀνεῦ ἐκτύπου ἀποδείξεως μου ὑπογεγραμμένης ἰδιοχείρως.

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΤΥΠΑΚΕΒΡΟΥ ΦΥΛΟΥ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ε΄.

« Όσοις (έθνεσι) τὰ κατὰ γυναικας φαῦλα,
» κατὰ τὸ ἡμῖν οὐκ εὐδαιμονοῦσιν· αἱ μὲν γὰρ
» γυναικες ἡμῖν μέρος τῶν ἐλευθέρων. »
(Αριστοτέλης.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὀλγα ἡ μέλλουσα τῶν Ἑλλήνων ἄνασσα. — 2. Ὀλγα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰγώφ. — 3. Ἡ ἀγάπη καὶ ἀγαθότης, τῆς γυναικὸς ἡ κυριώτατη ἀρετή. — 4. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία. — 5. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία. — 6. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία. — 7. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία. — 8. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία. — 9. Οἰκίαι καὶ οἰκονομία.

ΔΟΜΗΝΟΥ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΩΔ. ΚΑΝΑΡΙΔΟΥ.

ΟΔΟΣ ΧΡΗΣΟΣΠΗΛΛΙΟΥΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 11.

1867.